

ע"פ 65987/11/15 - רודין אבן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט

ע"פ 65987-11-15 אבן נ' מדינת ישראל ואח'
בפני כבוד השופטת הבכירה אסתר הלמן, אב"ד
כבוד השופטת יפעת שטרית
כבוד השופט סאאב דבור
רודין אבן
נגד
מדינת ישראל
המשיבה

ערעור על פסק דינו של בית המשפט השלום בנצרת, (כב' השופט נ. אדריס), בתיק 38431-10-11 מיום 17/11/15

פסק דין

השופטת יפעת שטרית:

מבוא:

1. בפנינו ערעור על החלטת בית משפט השלום בנצרת (כב' השופט אדריס נעמן), אשר בהחלטתו מיום 17/11/15 דחה את בקשת המערער לחייב את המשיבה בתשלום פיצויים למערער, בהתאם להוראת סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), זאת לאחר שזוכה מן העבירות שיוחסו לו בכתב האישום שהוגש כנגדו לבית המשפט קמא במסגרת ת"פ 38431-10-11.
2. כנגד המערער ושני נאשמים נוספים (להלן: "**הנאשמת 1**" ו- "**הנאשם 2**" בהתאמה), הוגש לבית המשפט קמא כתב אישום אחד, במסגרתו יוחסו להם ביצוע עבירות לפי פקודת מס הכנסה (נוסח חדש) התשכ"א - 1961 (להלן: "**פקודת מס הכנסה**"). על פי הנטען בכתב האישום המתוקן, שימשו המערער והנאשם 2 כמנהלים פעילים בנאשמת 1, אשר הינה חברה פרטית לעבודות בנייה ובמהלך פעילותם בה, בשנת 2006, ביצעו עבירות לפי פקודת מס הכנסה שעניינן, אי העברה במועד של מס שנוכה (שתי עבירות) ואי הגשת דו"ח במועד. בנוסף, כלל כתב האישום המתוקן עבירות נוספות שעניינן, אי הגשת דו"ח במועד ואי קיום דרישה הכלולה בהודעה שניתנה על פי הפקודה, אשר יוחסו לנאשם 2 בלבד.
3. החל מראשית ניהול ההליכים בבית המשפט קמא, טענו המערער והנאשם 2, כי האחר היה המנהל הפעיל של הנאשמת 1 בעת הרלוונטית ולא הוא עצמו. המערער טען, כי אמנם פתח את החברה הנאשמת 1 וניהל אותה, אך זאת עד לתחילת שנת 2006, אז העביר את השליטה לידי הנאשם 2. מנגד, טען הנאשם 2, כי היה שכיר בנאשמת 1 וכי השליטה מעולם לא הועברה אליו, לא בשנת 2006 ולא בכל זמן אחר וכי כל המסמכים המעידים על העברת השליטה לידי, לכאורה, הינם מזויפים.

4. בהכרעת דינו מיום 21/4/15, לאחר שנשמעו ראיות הצדדים עד תום, הורה בית המשפט קמא על זיכוי המערער מכל המיוחס לו בכתב האישום המתוקן והרשיע את הנאשמת 1 והנאשם 2 בכל המיוחס להם בכתב האישום המתוקן. בית המשפט קמא קבע, כי לא הונחה תשתית ראיתית מספיקה להוכיח, כי המערער ניהל את הנאשמת 1 בפועל בתקופה הרלוונטית. עוד קבע בית המשפט קמא, כי הראיות שהובאו מלמדות, כי מי שניהל את הנאשמת 1 בפועל בשנת 2006 היה הנאשם 2. עוד נקבע, כי כל הסממנים מראים, כי הנאשם 2 היה בעל השליטה בנאשמת 1 בתקופה זו, כי כלל התנהגות הנאשם 2 אינה מתיישבת עם טענותיו, כי היה עובד שכיר וכי בסופו של יום, לא נמצאה כל פעילות משמעותית מצדו של המערער בתקופה הרלוונטית.

בצד האמור הובהר, כי לחובת המערער עמדו הסכם העברת בעלות בעייתי, במובן זה שעל פי הכתוב בו, הועברה מרבית השליטה בנאשמת 1 לנאשם 2 אך לא כולה וכן, מסמכים שונים שנשאו את חתימותיו של המערער בתאריכים המאוחרים לחודש ינואר 2006 (שאז נטען, כי הועברה הבעלות על הנאשמת 1, במלואה, לידי של הנאשם 2 ועימה, כל האחריות והחביות).

5. עוד נקבע, כי במהלך שנת 2006, ניהל הנאשם 2 את הנאשמת 1 בפועל, כך, שבין היתר, היו לו זכות חתימה בלעדית בחשבון הבנק, זכות החלטה בלעדית על קבלת עבודות, ניהול כספים, גיוס ופיטורי עובדים וטיפול בזכויותיהם, תשלומים לגופים שונים - פרטיים ומוסדיים - וכו'. עוד נקבע בהכרעת דינו של בית המשפט קמא, כי בשנה הרלוונטית, 2006, לא הייתה עדות לכל פעילות ממשית מצדו של המערער, למעט חתימה מאוחרת על מסמכים, אשר, הלכה למעשה, נועדו להכשיר את העברת הבעלות והשליטה לידי של הנאשם 2.

6. לאחר שניתנה הכרעת הדין, כאמור, הוגשה ביום 12/6/15 בקשה מאת המערער לחיוב המשיבה בתשלום פיצויים לפי סעיף 80 לחוק העונשין. בהחלטתו מיום 17/11/15, דחה בית המשפט קמא את הבקשה ומכאן, הערעור שבפנינו.

החלטת בית המשפט קמא:

7. בהחלטתו, פירט בית המשפט קמא את ההליכים שהתקיימו בפניו, כמו גם את עיקרי הכרעת דינו. בית המשפט קמא הדגיש עוד, כי בעקבות זיכוי המלא של המערער, עותר המערער לחייב את אוצר המדינה בתשלום פיצויים בגין הוצאות שהוציא עקב ניהול ההליך, לרבות שכר טרחת עו"ד, נסיעות והפסדי שכר וכן נזקים כלליים, לרבות פגיעה בשמו הטוב ועוגמת נפש.

8. בהקשר זה הדגיש בית המשפט קמא, כי המערער סומך את בקשתו על שתי העילות המנויות בסעיף 80 לחוק העונשין ואשר עניינן כי, "לא היה יסוד להאשמה" ו - "נסיבות אחרות המצדיקות זאת", כאשר המערער טוען, כי רשויות התביעה התרשלו בחקירתן משלא בדקו לעומק (אם בכלל) את גרסת המערער ואת טענותיו ואף לא עשו דבר כדי להשיג ראיות רלוונטיות שלא היה קושי להשיגן. כן ציין בית המשפט קמא, כי המערער טען בפניו עוד במסגרת בקשתו, כי לא היה יסוד להאשמה, על סמך התשתית הראיתית שהייתה מונחת בפני המשיבה עובר להגשת כתב האישום וכי יש לייחס משקל רב לעובדה, כי זיכוי המערער היה זיכוי מלא. מנגד, כך הדגיש בית המשפט קמא, טענה המשיבה בפניו בהקשר זה, כי לאור מכלול הנתונים שעמדו בפניה עובר להגשת כתב

האישום, לא ניתן היה לומר שלא היה יסוד להאשמה, בוודאי לא באופן קיצוני ותוך אי סבירות בולטת, כפי שנקבע בפסיקה. כן טענה המשיבה בפני בית המשפט קמא, כי במקרה דנן אין גם תחולה לעילה השנייה שעניינה, "נסיבות אחרות" שכן לא הוכחה במקרה זה נסיבה אחרת המצדיקה תשלום פיצויים בדמות פעולה רשלנית או זדונית של רשויות התביעה, או גרימת נזקים של ממש עקב ניהול ההליך. עוד הדגישה המשיבה בפני בית המשפט קמא, כי בהכרעת הדין עצמה נדחו כל הטענות בדבר מחדלי חקירה וקיומם של שיקולים זרים, מה גם שהמערער לא הוכיח, כי נגרמו לו נזקים חריגים מעבר להוצאות הגנה רגילות של נאשם בהליך פלילי. בסיום טענה המשיבה בפני בית המשפט קמא, כי עצם זיכוי המערער, אף אם הוא זיכוי מלא, אינו תנאי מספיק על מנת לחייב בפיצוי לפי סעיף 80 לחוק העונשין.

9. בית המשפט קמא ציין בהחלטתו, כי תנאי הסף לצורך כניסה לגדר סעיף 80 לחוק העונשין, הינו זיכוי בדין או ביטול כתב האישום בהסכמת הצדדים וכי במקרה דנן אין חולק, כי המערער זוכה מהמיוחס לו בכתב האישום. בית המשפט קמא ציין עוד, כי לאחר שעמד המערער בדרישה המקדמית, עליו להראות, כי מתקיימות בעניינו אחת מהעילות הקבועות בסעיף 80 לחוק ואשר עניינן, כי "לא היה יסוד להאשמה", או "שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת". בהקשר זה הדגיש בית המשפט קמא, כי גם מי שחלף על פני אחת משתי משוכות אלו, עדין אינו זכאי לפיצוי אוטומטי שכן, מתן הפיצוי נתון לשיקול דעתו של בית המשפט, הגם שזה יטה שלא למנוע פיצוי מנאשם שנמצא, כי הוא מקיים את יתר התנאים הקבועים בסעיף. בהקשר זה אף הודגש, כי שיקול דעתו של בית המשפט כפוף לפיצוי ששיעורו מוגבל בהתאם להוראות תקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), התשמ"ב - 1982 (להלן: "**התקנות**").

10. בהקשר זה הדגיש בית המשפט קמא, כי גישה זו מביאה לידי ביטוי את האיזון בין האינטרסים הנוגדים העומדים ביסודו של הליך הפיצוי כך שמחד, מושם הדגש על הנזק שנגרם לנאשם בעקבות ההליך הפלילי שנכפה עליו ומנגד, מושם דגש על החשש מפני הרתעת יתר של רשויות התביעה וריפוי ידיהן מהגשת כתבי אישום. בנוסף, מובא בחשבון הצורך לפקח על התנהלותן הראויה של רשויות התביעה והצורך לאזן את הנחיתות המובנית של בעל הדין הבודד, אל מול המנגנון המערכתי.

11. באשר לעילה הראשונה שעניינה, כאמור, "אין יסוד להאשמה", לאחר שבית המשפט קמא בחן והפנה לפסיקה הרלוונטית בהקשר זה, בא הוא לכלל מסקנה, כי עיון בטענות הצדדים ובמסמכים שהוגשו מלמד, כי ערב הגשת כתב האישום עמדו בפני המשיבה ראיות שהעלו, כי קיימות בתיק שתי גרסאות נוגדות באשר לשאלת השליטה בנאשמת 1, כאשר המסמכים שנאספו לא היו חד משמעיים וניתן היה למצוא בהם משום ראייה, למצער ראייה ראשונית, לכל אחת מן הגרסאות. בהקשר זה הפנה בית המשפט קמא למסמכים ולראיות כדלקמן:

· הסכם בין הצדדים - הסכם שמסר המערער עצמו בעת חקירתו היחידה אצל רשויות המס ולפיו, הועברו לנאשם 2% 90% מהמניות, בעוד שאצל המערער נותרו 10% מהן. על הסכם זה היה חתום הנאשם 2 בלבד, אך לא הופיעה חתימתו של המערער.

· פרוטוקול אסיפת בעלי המניות המשנה את זכויות החתימה בחשבון, כך שהנאשם 2 הפך לבעל זכות חתימה **בנוסף** למערער ועל פרוטוקול זה הייתה חתימתו של המערער בלבד. בנוסף, נמצאו שני פרוטוקולים נוספים המעידים על העברת זכויות החתימה בחשבונות לנאשם 2.

• מסמכי בנק עליהם מופיעים, לכאורה, חתימתו ושמו של המערער כבעל השליטה בנאשמת 1 ובצידם, מסמכים מאותו הבנק הנושאים את חתימתו ושמו של הנאשם 2 כמורשה/מנהל/חבר דירקטוריון בנאשמת 1.

• מסמכים זהים הנושאים תאריכים שונים ללא שניתן הסבר מניח את הדעת לשינוי התאריכים. כך לדוגמא, הוצג טופס שכותרתו "פרטי הדירקטורים שחדלו לכהן", אשר נמצאו שני עותקים ממנו, האחד נושא תאריך 2/1/06 והשני נושא תאריך 4/7/07. על שני המסמכים הופיעה חתימתו של המערער בלבד.

• מסמכים נוספים המלמדים על החזרת המניות, לכאורה, לידי של המערער, עליהם חתום הנאשם 2 לבדו, הגם שמסמכים אלו נושאים תאריכים מאוחרים יותר מאלה הרלוונטיים לכתב האישום המתוקן.

12. בהחלטתו ציין והדגיש בית המשפט קמא, כי במסגרת הכרעת הדין נסקרו תחילה הראיות האובייקטיביות שהוצגו ובהן הראיות שפורטו לעיל, על שלל הבעיות והסתירות שעלו מהן, חלקן לחובתו של המערער וחלקן לחובתו של הנאשם 2. אל הראיות האובייקטיביות הצטרפו ראיות שעלו מתוך העדויות שנשמעו במהלך המשפט ואשר הטו את הכף לחובתו של הנאשם 2. לאלה הצטרפה גרסתו המפותלת והבעייתית של הנאשם 2 עצמו.

בנסיבות אלו, הדגיש בית המשפט קמא בהחלטתו, כי רק המכלול כולו, שהושג לאחר שמארג הראיות השלם עבר את מסננת החקירות הנגדיות ושאר הסינונים המתבצעים במהלך ניהול ההוכחות, הוא שהוביל למסקנות שאפשרו את זיכוי של המערער. במילים אחרות, הראיות הגולמיות לבדן, לא יכלו להוליך למסקנה זו (ראה סעיף 15 להחלטת בית המשפט קמא).

13. בנסיבות אלו, בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי בחינת המידע שהיה גלוי בפני המשיבה ערב הגשת כתב האישום כנגד המערער מעלה, כי החלטת המשיבה להגיש כנגד המערער כתב אישום לא הייתה חסרת בסיס בחומר הראיות וממילא, המשיבה אף לא חרגה ממתחם הסבירות הרחב העומד לרשותה בהחלטות מעין אלה. בנוסף, אף ציין בית המשפט קמא, כי הוא לא שוכנע, כי מדובר בזדון או ברשלנות חמורה, או בחוסר תום לב, או אי סבירות קיצונית שנפלו אצל המשיבה ולפיכך, דחה את טענות המערער המבוססות על עילה זו.

14. באשר לעילה השנייה ואשר עניינה "נסיבות אחרות המצדיקות זאת", גם בהקשר זה, הפנה בית המשפט קמא לפסיקה הרלוונטית ותוך יישום המבחנים שנקבעו בפסיקה בהקשרה של עילה זו לענייננו כאן, הדגיש בית המשפט קמא, כי אין מחלוקת, כי מדובר בזיכוי מלא של המערער, זאת בשונה מזיכוי מחמת הספק וכי ברי, כי בשל ההליך שהתקיים בפני בית המשפט קמא, נגרמו למערער הוצאות כספיות לרבות שכר טרחה, נסיעות והפסדי ימי עבודה. מעבר לאלה, לא הוכחו ואף לא נטענו כל נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי בדמות, כי המערער נפל קורבן לעלילת שווא, כי ההליך נוהל באופן מכביד, כי נגרם למערער עינוי דין חמור, או בעיות בריאותיות ו/או כלכליות יוצאות דופן.

15. באשר לאופי זיכוי של המערער והשפעתו על שאלת הפיצויים, ציין בית המשפט קמא, כי כבר נקבע, כי כפי שיזכור "טכני", או זיכוי "מחמת הספק" לא בהכרח יביאו לשלילת פיצוי, הרי שגם זיכוי "מוחלט" לא יביא מעצמו לפסיקת פיצוי. כן הדגיש בית המשפט קמא, כי בהתאם לפסיקה, טיב הזיכוי ונסיבות הזיכוי יהוו שיקולים

רלוונטיים.

16. בבוא בית המשפט קמא ליישם את המבחנים שנקבעו, כאמור לעיל, על נסיבות המקרה דנן, ציין בית המשפט קמא, כי העובדה ולפיה, המערער זוכה זיכוי "מלא", אינה מובילה בהכרח לפסיקת פיצוי לטובתו ולא מצא בנסיבות המקרה דנן לפסוק פיצוי למערער. בהקשר זה ציין בית המשפט קמא, כי לא מצא פגם בהתנהלות המשיבה ובהחלטתה להגיש כתב אישום כנגד המערער, שכן בהצטבר הראיות הגולמיות, אכן ניתן היה לסבור כי, לכל הפחות, היה המערער שותף, אף אם במידה נמוכה, או בחלק קטן מהזמן הרלוונטי, לניהול הנאשמת 1 ולאחריות הנובעת מכך.

17. עוד קבע בית המשפט קמא, כי הוא לא שוכנע, כי נגרם למערער נזק קיצוני העולה על הנזקים הנגרמים מעצם פתיחת הליך פלילי והמשמעות הנלוות להליך כזה, זאת מבלי להמעיט בערכם של הנזקים שבוודאי נגרמו למערער.

18. סיכומם של דברים, במסגרת שיקול הדעת הנתון לבית המשפט בשאלת מתן פיצוי לנאשם שזוכה, לא מצא בית המשפט קמא לנכון לפסוק פיצויים לטובת המערער, כך לא מן העילה ש"לא היה יסוד להאשמה" לאחר שקבע, כי המשיבה לא חרגה באופן בלתי מידתי ממתחם הסבירות שעה שהחליטה להגיש כתב אישום על סמך הראיות הגולמיות שהיו בידה וכך גם לא "מנסיבות אחרות המצדיקות זאת", לאחר שבית המשפט קמא לא מצא בזיכוי המערער די כדי לפסוק פיצויים לטובתו.

בנסיבות אלו, דחה בית המשפט קמא את הבקשה לחיוב המשיבה בפיצוי המערער.

טיעוני המערער:

19. בהודעת הערעור שבכתב, הפנה ב"כ המערער לקביעות בית המשפט קמא בהכרעת הדין ולפיהן, המערער זוכה לאחר שנקבע, כי המשיבה לא הניחה תשתית ראיתית מספקת להוכחת המיוחס למערער בכתב האישום.

20. לטענת המערער, ניהול ההליך ע"י המשיבה בטרם הגשת כתב האישום, עם הגשתו ולאורך כל ההליך, היה שעוררייתי. בהקשר זה טען ב"כ המערער באשר למחדלי חקירה ובאשר לאי המצאת מסמכים למערער. עוד טען המערער, כי מלכתחילה לא היה מקום לכלול אותו בכתב האישום, שעה שלא התקיימה חקירה נאותה אשר התבקשה לאור העדויות שנאספו ע"י גורמי החקירה והמידע שנמסר ע"י המערער בעת חקירתו. עוד טען המערער, כי נציגי המשיבה הודו, כי היו בפניהם שתי גרסאות סותרות, אך הם לא סיפקו הסבר הולם מדוע לא המשיכו בחקירה.

בהקשר זה הדגיש המערער, כי לאורך כל הדרך הוא טען, כי לא חלה עליו האחריות לנאשמת 1 החל מיום 1/1/06, וביקש מהמשיבה להמשיך בחקירה ולקבל מסמכים אשר יוכיחו את חפותו, אך נתקל בחומה אטומה כפי שעלה אף מעדותו של עד ההגנה חנוך פלג.

בנסיבות אלו טען המערער, כי הוא נאלץ לבצע חקירות בעצמו, להזמין עדים ולהציג מסמכים, אשר כולם היו בהישג ידה של המשיבה והכל על מנת להוכיח את חפותו, כפי שבסופו של יום נקבע בהכרעת הדין.

21. הוסיף וטען ב"כ המערער, כי טעה בית המשפט בהחלטתו, שעה שקבע, כי המערער לא הוכיח קיומם של מחדלי החקירה והפנה בהקשר זה לאמור בהכרעת הדין. ב"כ המערער טען בהקשר זה, כי בסיכומיו שהוגשו בבית המשפט קמא הוא הפנה לעובדות ולראיות שתמכו בטענותיו באשר לרשלנות רבתי של חקירת המשיבה ונקיטת יחס של איפה ואיפה כלפי המערער. המערער חולק על קביעת בית המשפט קמא בנושא מחדלי החקירה, אך מקום בו זוכה בדין לא יכול היה לערער על קביעה זו. לטענת המערער, טענותיו בדבר מחדלי חקירה ממניעים פסולים מהווים נדבך חשוב בבקשתו לפסיקת פיצויים וראוי, כי ערכאת הערעור תיתן דעתה לטענות אלו.

בהקשר זה הדגיש ב"כ המערער, כי המשיבה הודתה, כי הסתירות בעדותו של הנאשם 2 הביאו לזיכויו של המערער וכי ההגנה היא זו אשר ביצעה את החקירות הנדרשות, אותן הייתה צריכה לבצע המשיבה וההגנה היא זו שהציגה עובדות ומסמכים בפני הנאשם 2, אשר הביאו בסופו של דבר לסתירות בעדותו.

22. בנסיבות אלו טוען ב"כ המערער, כי החקירה שהתבצעה ע"י המשיבה הייתה סלקטיבית כפי שעלה מהראיות שהובאו והפנה בהקשר זה לראיות הרלוונטיות ואף לפסיקה. בהקשר זה הדגיש ב"כ המערער, כי המערער מסר בחקירתו בפני גורמי החקירה מידע ברור, אשר היה קל לבררו וכי המשיבה לא נתנה הסבר מדוע לא בוצעה חקירה אשר הייתה מחייבת בנסיבות העניין וראיות שסופקו ע"י המערער, הן אלה שבסופו של יום הוכיחו את חפותו.

23. ב"כ המערער הוסיף והדגיש, כי בהתאם לפסיקה, הרי שזיכו מוחלט צריך להוות שיקול מכריע לגבי זכאותו של נאשם שזוכה בדין לקבל פיצוי מכוח הוראת סעיף 80 לחוק העונשין, זאת גם מקום בו לא היה כל דופי בהתנהלות המשיבה, גורמי אכיפת החוק והגם שתקופת המעצר וההליך המשפטי היו קצרים. בנסיבות אלו אין זה משנה אם מלכתחילה לא היה יסוד להגשת כתב האישום ובין שבדיעבד התברר, כי כך המצב.

24. ב"כ המערער הוסיף וטען, כי מחדלי החקירה שנפלו אצל המשיבה, כפי שהתברר במהלך המשפט, לימדו, כי המשיבה לא נהגה בסבירות ובזהירות הראויה.

25. כן טען, כי בדיעבד הסתבר, כי לא היה כל יסוד להאשמה עוד בטרם הוגש כתב האישום וכי כל תובע סביר היה מגיע למסקנה זו ומבקש להעמיק בחקירה. בהקשר זה הפנה ב"כ המערער לעדות התובעת, עו"ד לינדה אמנו, עדותה הנוספת של מיה פורת ועדותו של חנוך פלג המחזקות, כך לדידו, את הטענה, כי למצער נפלה רשלנות רבתי אצל המשיבה בהליכי החקירה, הגובלת באי אכפתיות. אלו הן "נסיבות אחרות", המצדיקות זיכויו לפי הוראת סעיף 80 לחוק העונשין.

26. ב"כ המערער הוסיף והפנה לפסיקה רלוונטית אשר במסגרתה נקבעו שלוש קטגוריות של נסיבות להכוונת שיקול דעתו של בית המשפט בבקשה כגון דא ואשר עניין, הליכי המשפט עצמם, אופי וטיב הזיכו והתנהגות התביעה באופן רשלני. לדידו של המערער, במועד הגשת כתב האישום לא היו בנמצא ראיות שעל בסיסן ניתן היה להרשיע אותו ולעמוד בנטל ההוכחה הנדרש בהליך הפלילי. לאלה יש להוסיף את עובדת קיומם של מחדלי חקירה המהווים "נסיבות אחרות" ולפיכך נמצאנו למדים, כך לדידו, כי במקרה דנן התגבשו שתי העילות הנדרשות לפי סעיף 80 לחוק העונשין לחיוב המשיבה בהוצאות הגנתו.

27. באשר לעילה הראשונה ואשר עניינה, כי "לא היה יסוד להאשמה", מפנה ב"כ המערער לקביעת בית המשפט קמא בהכרעת הדין ולפיה, ויתורו של המערער על השמעת גרסתו בבית המשפט יכולה הייתה לשמש לחובתו בבחינת חיזוק או סיוע לראיות המשיבה, אך אינה יכולה לשמש חיזוק לראיות אשר בפני עצמן אינן מהוות תשתית ראייתית מספקת. לדידו של ב"כ המערער, נפלה שגגה בהחלטת בית המשפט קמא כאשר נקבע, כי ראיות שמקורן בבנקים היו בידי המשיבה טרם הגשת כתב האישום, שעה שראיות אלו הוצגו במסגרת הגנתו של המערער ואם המשיבה הייתה דואגת לקבל ראיות אלו מהבנקים, הרי שהמערער לא היה נכלל בכתב האישום, זאת בנוסף לעריכת בדיקה פשוטה במחשב אשר הייתה מלמדת, כי לחובת הנאשם 2 היה חוב במס הכנסה ותיק פשיטת רגל.

28. עוד טוען ב"כ המערער, כי שגה בית המשפט קמא בהחלטתו כאשר קבע, כי המשיבה לא חרגה ממסגרת הסבירות על סמך הראיות הגולמיות שהיו בידה, אם בסופו של יום לא היה בהן כדי להוות תשתית ראייתית מספיקה להרשעת המערער, כפי שנקבע בהכרעת הדין.

29. בנסיבות אלו טוען ב"כ המערער, כי מגיע למערער פיצוי בגין ניהול הגנתו בהתאם לתקנות וכי למערער מגיעים פיצויים בנוסף להוצאות הגנתו בגין נזקים כלליים שנגרמו לו שעניינם, פגיעה בשמו הטוב, קלון והשפלה הכרוכים בעצם העובדה שנוהל כנגדו הליך פלילי. כן טען, כי למערער מגיע פיצוי בגין התייצבותו לכל הישיבות בבית המשפט ועינוי הדין שנגרם לו בשל ההליך שהתקיים בבית המשפט קמא ואשר נמשך מספר שנים.

ב"כ המערער הפנה לפירוט המצוין בתצהירו של המערער אשר צורף לבקשה לחיוב בפיצויים שהוגשה לבית המשפט קמא ואשר פירט את ההוצאות שנגרמו למערער בגין ניהול הגנתו בבית המשפט קמא כמפורט שם וראה בהקשר זה סעיפים 33 - 34 להודעת הערעור.

30. בנסיבות אלו עותר ב"כ המערער לקבלת הערעור ולחיוב המשיבה בתשלום פיצוי למערער בהתאם לסכומים שצוינו בהודעת הערעור ולחלופין, חיוב המשיבה בתשלום פיצויים למערער בהתאם לתקנות.

31. בהשלמת טיעוניו בפניו, כעולה מפרוטוקול הדיון מיום 26/1/16, חזר ב"כ המערער על עיקר טיעוניו, כפי הודעת הערעור המפורטת בכתב והוסיף וציין, כי בגזר הדין שניתן בעניינו של הנאשם 2, ציין בית המשפט קמא, כי המערער לא היה בעל השליטה או המנהל הפעיל בנאשמת 1 וכי הנאשם 2 אשר בחר לנהל את משפטו עד תום, גרם להימשכות ההליכים אשר התקיימו בבית המשפט קמא. ב"כ המערער פירט אודות ההליכים שהתקיימו בבית המשפט קמא ועתר לחיוב המשיבה בתשלום פיצויים, כמפורט בטיעוניו שם.

ב"כ המערער הוסיף ופירט אודות פעולות החקירה הרבות שנאלץ המערער לבצע בעצמו ואשר בסופו של יום הוכיחו את חפותו, פעולות אשר יכלה המשיבה לבצע בנקל והכל כמפורט בטיעוניו שם.

טיעוני המשיבה:

32. במסגרת טיעוניה הפנתה המשיבה להכרעת דינו של בית המשפט קמא ולקביעותיו שם. בנסיבות אלה הדגישה, כי מהכרעת הדין עולה, כי התשתית הראייתית שהונחה בפני גורמי החקירה בטרם הוגש כתב האישום היא זו שלימדה אודות ספק באשר לשאלה מי היה המנהל בנאשמת 1 במועדים הרלוונטיים לכתב האישום. בהקשר זה

הדגישה, כי מסמכים שהמערער עצמו הציג בפני רשויות המס במסגרת הליכי החקירה לימדו שהוא לא העביר 100% מהמניות בנאשמת 1 אלא 90% בלבד. בהקשר זה הדגישה, כי בית המשפט קמא קבע בהכרעת דינו באופן מפורש, כי זיכוי של המערער הינו תולדה של עדויות שנשמעו בהליך שהתקיים בבית המשפט קמא, אשר לא היו בידיעת גורמי החקירה.

עוד הדגישה המשיבה, כי בית המשפט קמא הסתמך בזיכוי של המערער, גם על עדותו של הנאשם 2 והתרשמותו הבלתי אמצעית מעדות זו. בהקשר זה קבע בית המשפט קמא, כי עסקין בראיות שלא ניתן היה להשיגן אלא במסגרת ניהול ההליך.

33. באשר למסמכי הבנקים, טענה המשיבה, כי מסמכים אלה נבדקו ואולם זיכוי של המערער לא נולד ממסמכי הבנק שהוגשו. המשיבה הוסיפה והפנתה להחלטת בית המשפט קמא ולפיה, אין מקום לטענה, כי לא היה מקום להגיש כתב אישום כנגד המערער שעה, שהמערער והנאשם 2 הטילו אחד על השני את ניהול הנאשמת 1 ועל פי המסמכים שהיו בידי המשיבה, הרי ששניהם ניהלו את הנאשמת 1 במועדים הרלוונטיים. המשיבה הפנתה עוד לקביעות בית המשפט קמא ולפיהן, לא התקיימו מחדלי חקירה ושבחה והדגישה, כי זיכוי של המערער הסתמך על הערכת המהימנות של בית המשפט קמא בעניינו של הנאשם 2.

בנסיבות אלו, עתרה המשיבה לדחיית הערעור.

דין והכרעה:

34. מושכלות יסוד הן, כי אין ערכאת הערעור מתערבת, אלא מקום בו נפלה בהחלטת בית משפט קמא טעות מהותית, או ניכרת סטייה ממדיניות הענישה הראויה. ראה בהקשר זה ע"פ 5678/14 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (26.5.15) וכן 3091/08 **טרייגר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (29.1.2009); ע"פ 6453/12 **הדרה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] פסקה 7 (13.5.2013).

35. במקרה דנן, לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים, החלטת בית המשפט קמא וההנמקות שהובאו לזיכוי של המערער בדין במסגרת הכרעת הדין שניתנה בעניינו, כמו גם בחינת מארג הראיות הרלוונטי, באתי לכלל מסקנה, כי דין הערעור להידחות וכי לא נפלה טעות מהותית בהחלטת בית המשפט קמא לדחיית בקשתו של המערער לחיוב המשיבה בפיצויים בהתאם להוראת סעיף 80 לחוק העונשין, עד כי ערכאת הערעור תתערב בה.

36. סעיף 80(א) לחוק העונשין, הדין ב"הוצאות ההגנה מאוצר המדינה", קובע כדלקמן:

"80. (א) משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, בסכום שייראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור."

מלשון הסעיף עולה, כי על מנת שתקום זכות לפיצוי בהתאם להוראת סעיף 80(א) לחוק העונשין, על נאשם לחלוף על פני שלוש משוכות. הראשונה - תנאי הסף, השנייה - עילות הזכאות והשלישית - שיקול דעתו של בית המשפט. ראה בהקשר זה ע"פ 303/02 חמדאן נ' מדינת ישראל פ"ד נז(2), 550, 555.

תנאי הסף:

37. המשוכה הראשונה שעל המבקש חיוב המשיבה בפיצויים לעבור היא, כי המבקש זוכה בדינו, או לחלופין, כי האישום כנגדו בוטל בהתאם להוראת סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982.

עילות הזכאות:

38. באשר למשוכה השנייה שעניינה, עילות הזכאות, הרי שמסעיף 80(א) לחוק העונשין, אנו למדים על שתי עילות המזכות נאשם בפיצוי. העילה הראשונה היא, כי "לא היה יסוד להאשמה" והעילה השנייה החילופית היא, כי נתקיימו "נסיבות אחרות המצדיקות זאת".

עילת הזכאות הראשונה - "לא היה יסוד להאשמה"

39. משמעה של העילה הראשונה שעניינה, כי "לא היה יסוד להאשמה" היא, כי ההחלטה להעמיד את הנאשם לדין, הייתה בעת שהתקבלה, החלטה שאיננה סבירה. קביעה זו מצריכה מבית המשפט שחזור התשתית הראייתית שעמדה בפני המשיבה ערב הגשת כתב האישום וקביעה, כי חומר הראיות שנאסף לא יכול היה להקים ציפייה סבירה אצל תובע סביר, כי הנאשם יורשע בדין.

לעניין זה ראה ע"פ 4466/98 דבש נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3), 73, 88, שם נקבע, בין היתר, כדלקמן:

"כך, למשל, ניתן לומר כי לא היה יסוד להאשמה במקום שהמעשה אינו עולה כלל כדי היותו עבירה, או במקום - והוא השכיח - שאין תשתית ראיות ראויה. ראו, למשל: ע"פ 1524/93, מיכאלשווילי נ' מדינת ישראל (פרשת מיכאלשווילי[2]), בעמ' 654-655; ע"פ 3583/94 לעדן נ' מדינת ישראל [3], בעמ' 796. יש לבחון באורח אובייקטיבי "אם חומר החקירה שהיה בפני התביעה עובר להגשת כתב-האישום היה מעלה אצל תובע סביר ציפייה כי יש בו ראיות לכאורה לבסס ההרשעה": פרשת יוסף וסרסור [1], בעמ' 519-520, והאסמכתאות בו; נדע כי לא היה יסוד להאשמה מקום "ששום משפטן בר-דעת, לא היה חושב שיש מקום להביא האשמה נגדו [נגד הנאשם - מ' ח']": ע"פ 269/55 היועץ המשפטי נ' דוד [פרשת יעקב דוד[4]], בעמ' 1825. כך הוא כאשר "לא היה לאל ידי התביעה הכללית, מלכתחילה, להוכיח בוודאות סבירה" פרטים מרכזיים באישום (ע"פ 420/63 ברגמן (ברטל) נ' היועץ המשפטי לממשלה (פרשת ברגמן (ברטל) [5], בעמ' 562. עוד נאמר, כי יש מקום לבחון, לאחר מעשה, אם הזיכוי היה צפוי מראש: ר"ע 310/84 ברעלי נ' מדינת ישראל (פרשת ברעלי [6]), בעמ' 504; ע"פ 425/88 בדיר נ' מדינת ישראל (פרשת

בדיר [7], בעמ' 207.

בילוש בניסיון למצוא מכנה משותף לכל נוסחאות אלו כולן יוליכנו קוממיות - ולא להפתעתנו - אל מבחן הסבירות קשישא, אותו מבחן שהורגלנו בו זה מכבר בענפי המשפט כולם, או, אם נישמר בדברינו - ברובם; "סבירות" או היעדר "אשם" מצד התביעה בהגשתו של כתב-האישום לבית-משפט (ראו ע"פ 7826/96 רייש נ' מדינת ישראל (פרשת רייש [8]), בעמ' 487, מפי השופט א' גולדברג). פירוש הדברים הוא זה: במקום שהתביעה נהגה בסבירות ובזהירות ראויה, כראוי לתביעה, לא נאמר כי לא היה יסוד להאשמה גם אם בערבו של יום יצא נאשם זכאי בדינו".

כן ראה ע"פ 1109/09 סאמי שיבלי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], שם נקבע, בין היתר, כדלקמן:

"לא היה יסוד להאשמה".

"ט. המבחן לפסיקת פיצוי בעילה זו, הוא האם בהינתן התשתית הראייתית היה תובע סביר מגיש כתב אישום (עניין שתיאוו, בפסקה 12; ראו גם 1767/94 יוסף נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(1) 505, 519-520). עוד נאמר בהקשר זה, כי השימוש בעילה זו יעשה במקרים חריגים בלבד, מקום בו לא היה בידי התביעה להוכיח פרטים מרכזיים באישום, עד אשר "הזיכוי היה צפוי מראש" (ר"ע 310/87 ברעלי נ' מדינת ישראל, פ"ד ל"ה(3) 503, 504; עניין חמודה, בפסקה 11).".

עילת הזכאות השנייה - "נסיבות אחרות המצדיקות זאת"

40. מהן אותן "נסיבות אחרות" לא הוגדר באופן קטגורי ודיכוטומי בפסיקה ולשון הוראת החוק בהקשר זה רחבה וגורפת ומביאה לכדי מרווח רחב של שיקול דעת הנתון בראש ובראשונה להחלטתה של הערכאה הדנה בעניין. ראה בהקשר זה ספרו של כב' השופט קדמי "על סדר הדין בפלילים, חלק שני, הליכים שלאחר כתב אישום ב", עמ' 1791.

בע"פ 1382/00 עמית בן ארויה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.6.2002) הודגש, כי החלופה של "נסיבות אחרות" בסעיף 80(א) לחוק העונשין, נועדה להרחיב את מסגרת המקרים בהם ינתן פיצוי והיא מקנה לבית המשפט שיקול דעת רחב. עם זאת, הרחבה זו איננה ללא מצרים ועל בית המשפט לאזן בין מכלול השיקולים ובהם הגנה על זכויות הנאשם והצורך לפצותו, אל מול האינטרס הציבורי שבהעמדת עבריינים לדין בלא הרתעת יתר של התביעה.

בע"פ 11024/02 ראלב מנצור ואח' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (9.10.2003) נקבע, כי הביטוי "נסיבות אחרות המצדיקות זאת" הינו עמום ואולם, בית המשפט ראה לנכון להתוות קווים מנחים וקטגוריות כלליות בקובעו, כי מדובר בשלושה סוגי עניינים: 1. נסיבות הנוגעות להליך המשפטי עצמו. 2. טיב זיכויו של הנאשם. 3. נסיבות

אישיות של הנאשם שזוכה.

41. בפרשת **דבש** אשר הובאה לעיל, נקבע עוד, על דעת רוב, כי זיכוי טכני או זיכוי מן הספק לא יביאו בהכרח לשלילת שיפוי או פיצוי מנאשם, אך בה בעת זיכוי "מוחלט" לא יביא מעצמו לפסיקת שיפוי או פיצוי. נקבע, כי "טיב הזיכוי" משמעו כל זיכוי ו"נסיבות הזיכוי" עניינין, כל הנסיבות וכי גם הזיכוי וגם הנסיבות הם שיקולים הנתונים לבחינתו של בית המשפט אם יורה, או לא יורה, על תשלום פיצוי, או על שיפוי וכן על שיעורם של אלה. ראה גם בהקשר זה בספרו של כב' השופט קדמי שהובא לעיל, שם בעמ' 1796.

ומן הכלל אל הפרט:

42. באשר לתנאי הסף כפי שנקבע בהוראת סעיף 80(א) לחוק העונשין, הרי שמקום בו המערער זוכה מן העבירות שיוחסו לו בכתב האישום זיכוי מלא, הרי שעומד הוא בתנאי הסף ובמשוכה הראשונה הנדרשת, כפי שפורט לעיל.

בהקשר זה יוער, כי במסגרת הכרעת דינו, זיכה בית המשפט קמא את המערער מכל העבירות שיוחסו לו וציין בהקשר זה, בין היתר, כי במארג הראיות שהובא בפניו יש כדי להוכיח, ללא כל צל של ספק, כי הנאשם 2 שימש כמנהל פעיל של הנאשמת 1 בשנת 2006 וכי המערער לא ניהל את הנאשמת 1 בפועל ולא עשה בה כל פעולה. עוד קבע בית המשפט קמא, כי לא הונחה בפניו תשתית ראיתית מספיקה על מנת להוכיח, כי המערער ניהל את הנאשמת 1 בפועל בתקופה הרלוונטית (ראה בהקשר זה סעיפים 55 ו- 58 להכרעת הדין).

43. בנסיבות אלו הרי שנמצאנו למדים, כי המערער עמד בתנאי הסף הנדרש לבוא בגדרו של סעיף 80(א) לחוק העונשין, כמפורט לעיל.

44. באשר לעילת הזכאות הראשונה ואשר עניינה, כאמור, כי "לא היה יסוד להאשמה", הרי שבדין ציין בית המשפט קמא בהחלטתו, כי עיון בטענות הצדדים ובמסמכים שהוגשו מלמד, כי ערב הגשת כתב האישום עמדו בפני המשיבה ראיות שהעלו, כי קיימות שתי גרסאות נגודות באשר לשאלת השליטה בנאשמת 1, כאשר המסמכים שנאספו בהקשר זה לא היו חד משמעיים וניתן היה למצוא בהם משום ראייה לכל אחת מן הגרסאות.

בהקשר זה, בצדק, הפנה בית המשפט קמא לראיות אובייקטיביות שהוצגו, על שלל הבעיות והסתירות שעלו מהן ואשר בחלקן היה כדי לעמוד לחובתו של המערער ובחלקן כדי לעמוד לחובתו של הנאשם 2, זאת בזיקה לחזית המחלוקת שניטשה בין המערער לבין הנאשם 2 באשר לשליטה בנאשמת 1 בתקופה הרלוונטית לכתב האישום ואשר לה השלכה קרדינלית באשר לאחריותם הפלילית לביצוע העבירות שיוחסו להם בכתב האישום.

45. בהקשר זה הפנה בית המשפט קמא להסכם בין הצדדים אשר מסר המערער בעצמו בעת חקירתו אצל רשויות המס ולפיו, הועברו לנאשם 2 90% מהמניות בעוד ש- 10% מהן נותרו בידי המערער (ראה בהקשר זה סעיף 3 למוצג מ.פ.5). על הסכם זה היה חתום הנאשם 2 בלבד, אשר טען לאורך כל הדרך, כי חתימתו זויפה, אך לא הופיעה חתימתו של המערער.

כן הפנה בית המשפט קמא לפרוטוקול אסיפת בעלי מניות המשנה את זכויות החתימה בחשבון, כך שהנאשם 2 הפך

לבעל זכות חתימה בנוסף למערער, ועליו חתימת המערער בלבד. בנוסף, נמצאו שני פרוטוקולים נוספים המעידים שניהם על העברת זכויות החתימה בחשבונות לנאשם 2.

כן הוצגו מסמכי בנק עליהם מופיעים, לכאורה, חתימתו ושמו של המערער כבעל השליטה בנאשמת 1 ובצידם מסמכים מאותו בנק הנושאים את חתימתו ואת שמו של הנאשם 2 כמורשה/מנהל/חבר דירקטוריון בנאשמת 1.

כן הוצגו מסמכים זהים הנושאים תאריכים שונים, ללא שניתן הסבר מניח את הדעת לשינוי התאריכים. כך לדוגמא, הוצג טופס שכותרתו "פרטי הדירקטורים שחדלו לכהן", אשר נמצאו שני עותקים ממנו, האחד נושא תאריך 2/1/06 והאחר, נושא תאריך 4/7/07, כאשר על שני המסמכים הופיעה חתימתו של המערער בלבד.

כן הוצגו מסמכים נוספים המלמדים על החזרת המניות, לכאורה, לידיו של המערער, עליהם חתום הנאשם 2 בלבד, הגם שמסמכים אלו נושאים תאריכים מאוחרים יותר מאלה הרלוונטיים לכתב האישום.

46. למארג הראיות האובייקטיבי שהוצג הצטרפו ראיות שעלו מתוך העדויות שנשמעו בהליך שמיעת הראיות שהתקיים בפני בית המשפט קמא ואשר בסופו של יום היטו את הכף לחובתו של הנאשם 2, כאשר לאלה הצטרפה גם התרשמותו הבלתי אמצעית של בית המשפט קמא מגרסתו המפותלת והבעייתית של הנאשם 2, כפי שזו באה בפניו.

47. באמור לעיל יש כדי ללמד, כי בדין קבע בית המשפט קמא בהחלטתו, כי רק בחינת מכלול הראיות כולו, בחינה אשר התאפשרה רק לאחר שמארג הראיות השלם והכולל הובא בפני בית המשפט קמא, כאשר חלקו של מארג זה נבע משמיעת הראיות והסינונים המתבצעים במהלך ניהול ההוכחות, הרי שניתן היה להגיע למסקנות שאפשרו את זיכוי של המערער בדין. במילים אחרות, כפי שקבע בית המשפט קמא, הרי שהראיות הגולמיות לבדן, לא יכלו להוביל למסקנה זו.

48. בנסיבות אלו, הרי שבדין קבע בית המשפט קמא, כי בחינת הראיות שהיו בפני המשיבה ערב הגשת כתב האישום בו נכלל גם המערער מעלה, כי החלטת המשיבה להגיש כנגד המערער כתב אישום ולכלול אותו בכתב האישום לא הייתה חסרת בסיס בחומר הראיות וממילא גם לא חרזה ממתחם הסבירות הרחב העומד לרשות המשיבה בהחלטתה זו. בנסיבות אלו, בחינת מארג הראיות הכולל שהונח בפני המשיבה ערב הגשת כתב האישום, כאמור, מביא אף לכלל מסקנה, כפי מסקנת בית המשפט קמא, כי אין עסקין בזדון, או רשלנות חמורה, או חוסר תום לב, או אי סבירות קיצונית שנפלו אצל המשיבה בהחלטתה להגיש כתב אישום כנגד המערער.

49. אשר על כן, מסקנת בית המשפט קמא בדבר דחיית טענות המערער המבוססות על עילת הזכאות הראשונה, כי "לא היה יסוד להאשמה" בדין יסודה ואין מקום להתערב בה.

50. באשר לעילת הזכאות השנייה ואשר עניינה, כי "נסיבות אחרות מצדיקות זאת" הרי שגם בהקשר זה לא נפלה סגה במסקנת בית המשפט קמא, כי גם עילה זו אינה מתקיימת בעניינו של המערער. בית המשפט קמא בהחלטתו היה מודע להוצאות ולנזקים שנגרמו למערער בעטיו של ההליך הפלילי שהתקיים כנגדו ואלה לא נעלמו מעיניו. יחד עם זאת, ציין בית המשפט קמא בהקשר זה, ובצדק, כי הוצאות אלו הינן טבעיות לכל הליך משפטי באשר הוא וכי לא הוכחו כל נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי של המערער. בהקשר זה קבע בית

המשפט קמא, ובצדק, כי לא הוכח, כי המערער נפל קורבן לעלילת שווא, כי ההליך נוהל באופן מכביד, כי נגרם לו עינוי דין חמור, או בעיות בריאותיות ו/או כלכליות יוצאות דופן.

בנסיבות אלו בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי לא נגרם למערער נזק קיצוני העולה על הנזקים הנגרמים מעצם פתיחת ההליך הפלילי והמשמעויות הנלוות להליך זה, זאת מבלי להמעיט בערכם של הנזקים שבאודאי נגרמו למערער. גם בהקשר זה לא מצאתי, כי נפלה שגגה בהחלטתו של בית המשפט קמא עד כי ערכאת הערעור תתערב בה.

51. בית המשפט קמא היה מודע ל"טיב" זיכוי של המערער שעה שזה זוכה זיכוי מלא ומוחלט. יחד עם זאת, ותוך הפנייה נכונה לפסיקה הרלוונטית בסוגיה זו, פסיקה וספרות אליהן ראיתי להפנות גם בליבת פסק דין זה, הרי שהעובדה, כי המערער זוכה זיכוי מלא, אין בה בהכרח כדי להוביל לפסיקת פיצויים לטובתו. בהקשר זה ולאחר שהפעיל בית המשפט קמא את שיקול דעתו בנסיבות המקרה דנן, בא לכלל מסקנה, כי אין מקום במקרה דנן לפסוק למערער פיצויים. בהקשר זה הדגיש בית המשפט קמא והביא הנמקות רלוונטיות אשר הינן ממך העניין ולפיהן, הרי שלא מצא פגם בהתנהלות המשיבה ובהחלטתה להגיש כתב אישום כנגד המערער שכן, בהצטרף הראיות הגולמיות, אכן ניתן היה לסבור, כי למצער היה המערער שותף, אף אם במידה נמוכה או בחלק קטן מן הזמן הרלוונטי, לניהול הנאשמת 1 ולאחריות הנובעת מכך.

בחינת נסיבות המקרה דנן, כפי שפורטו בהרחבה לעיל, מלמדת, כי לא נפלה שגגה בהחלטתו זו של בית המשפט קמא, או כי יש להתערב בה.

52. ברי הוא, כי קיומו של הליך פלילי, ככזה, מגלם בחובו וגורם הוצאות כספיות, כמו גם נזקים נוספים אשר הינם אינהרנטיים לעצם קיומו של הליך, כאמור. אלה לא נעלמו מעיני, כמו גם לא נעלמו מעיני בית המשפט קמא. יחד עם זאת, בדין קבע בית המשפט קמא, כי לא הוכחו "נסיבות אחרות" המצדיקות תשלום פיצוי למערער. כך לא הוכח, כי המערער נפל קורבן לעלילת שווא, או כי ההליך נוהל באופן מכביד, או כי נגרם לו עינוי דין חמור ויוצא דופן, או בעיות בריאותיות/כלכליות חריגות בטיבן ובמהותן.

53. ב"כ המערער טען בהודעת הערעור, כי ניהול ההליך הפלילי בעניינו של המערער היה שערורייתי לכל אורכו. לא מצאתי, כי יש ממש בטענתו זו של ב"כ המערער שכן, כאמור, ההחלטה להגיש כתב אישום כנגד המערער ולכלול אותו בכתב האישום, נסובה על החלטה עניינית אשר נעשתה לאחר בחינת המארג הראייתי שהונח בפני המשיבה ערב הגשת כתב האישום, מארג אשר כלל בחובו אדנים ראייתיים אובייקטיביים, כפי שפורט לעיל.

54. ב"כ המערער הלן עוד אודות אופן ניהול החקירה ע"י הגורמים הרלוונטיים וטען בהקשר זה, כי החקירה נוהלה בעניינו של המערער באופן בלתי ראוי, המשיבה לא עשתה לתפיסת מסמכים רלוונטיים, החקירה בוצעה באופן סלקטיבי ולפיכך, יש בנמצא מחדלי חקירה ממשיים היוצרים לשורשו של עניין ואשר יש בהם כדי לקום בבחינת "נסיבות אחרות" המצדיקות חיוב המשיבה בתשלום פיצוי למערער.

בהכרעת דינו התייחס בית המשפט קמא לטענות המערער בדבר מחדלי חקירה מכוונים וקונספירטיביים, כמו גם לתיאוריית הקונספירציה שנטענה בפניו ע"י המערער ולפיה, פעלה התובעת, עו"ד אמנו, כדי לעזור לנאשם 2 בהיותו מיוצג ע"י המשרד בו עובד בעלה. בית המשפט קמא, לאחר שבחן את מארג הראיות שהובא בפניו בהקשר

זה והעדויות הרלוונטיות, כמו גם בזיקה לטענות הצדדים, ראה לדחות מכל וכל טענותיו אלו של המערער.

בהקשר זה בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי לא הוצגה בפניו כל ראיה של ממש באשר לתיאוריית הקונספירציה שנטענה. בית המשפט קמא לא מצא כל שחר לתיאוריה זו, בוודאי לא בהתנהלות שבאה בפניו ולא מצא ממש בטענות בדבר מחדלי חקירה מכוונים וקונספירטיביים (ראה בהקשר זה סעיף 54 להכרעת הדין). מסקנתו זו של בית המשפט קמא לא באה בחלל ריק והיא נעשתה לאחר בחינה מעמיקה של הראיות שהובאו בפניו בהקשרן של טענות אלו ובכלל זה עדותו של חוקר מס הכנסה פלג חנוך, עדות החוקרת מיה פורת (אשר העידה פעם נוספת) וכן עדותה של עו"ד לינדה אמנו, תובעת מטעם מס הכנסה (ראה בהקשר זה סעיף 53 להכרעת הדין).

בחינת עדויות אלו, כמו גם מסקנת בית המשפט קמא הקמה מהעדויות שהובאו בפניו בהקשר זה, מלמדת, כי מסקנת בית המשפט קמא בדין יסודה ויש לה על מה שתסמוך ואין מקום להתערב בה. אשר על כן, הרי שדין טענות המערער בפניו, בהקשרם של הליכי החקירה ומחדלי החקירה, להידחות.

55. ב"כ המערער הוסיף וטען, כי עצם העובדה שהמערער זוכה זיכוי "מוחלט", צריכה להוות שיקול מכריע לזכאות המערער לפיצויים, זאת גם מקום בו לא נפל כל דופי בהתנהלות המשיבה והגם שתקופת המעצר וההליך המשפטי היו קצרים, זאת מבלי לפגוע בטענותיו לגופו של עניין, בנסיבות המקרה דנן, כפי שהובאו לעיל. בהקשר זה ראוי להפנות לפסיקה ולספרות הרלוונטיות אשר הובאו הן ע"י בית המשפט קמא והן בפסק דין זה ולפיהן, כאמור, אכן טיב הזיכוי הינו שיקול רלוונטי בבוא בית המשפט לבחון בקשה לפסיקת פיצויים בגדרו של סעיף 80(א) לחוק העונשין, אולם שיקול זה אינו עומד כשיקול יחיד ובית המשפט צריך לבחון את מכלול השיקולים הבאים בפניו ובין היתר, לשקלל בחובם גם את טיב הזיכוי. כך עשה בית המשפט קמא ואולם, לאחר שבחן את מכלול השיקולים ומכלול הנסיבות, כפי שפורטו בהרחבה לעיל, הרי שבא לכלל מסקנה, כי בנסיבות המקרה דנן, אין מקום לפסוק פיצויים לטובת המערער ולא מצאתי, כאמור, כי נפלה שגגה בהחלטתו זו.

56. לעיגון טענותיו בדבר רשלנות רבתי שנפלה אצל המשיבה בהליכי החקירה, התנהלות אשר יש בה, לדידו, כדי להקים ולגבש את עילת הזכאות בדמות "נסיבות אחרות" המצדיקות פיצוי, הפנה ב"כ המערער לעדויותיהם של עו"ד לינדה אמנו, עדותה הנוספת של מיה פורת ועדותו של חנוך פלג. בהקשר זה, כאמור, ראוי להפנות לסעיפים 53-54 להכרעת דינו של בית המשפט קמא, אשר בחן לעומק ראיות אלו בזיקה ובאספקלריה לטענות המערער בדבר מחדלי חקירה מכוונים וקונספירטיביים ולאחר שעשה כן, ראה לדחות את טענות המערער. לא מצאתי, כי נפלה שגגה במסקנתו זו של בית המשפט קמא, או כי יש באמור בעדויות אלו כדי לבסס את טענות המערער בדבר קיומה של רשלנות רבתי בהתנהלות המשיבה בהליכי החקירה ולגבש את עילת הזכאות לפיצוי בהקשר זה.

57. ב"כ המערער הוסיף וטען, כי ראיות שמקורן בבנקים הוצגו ע"י המערער במסגרת הגנתו, ולא ע"י המשיבה, כפי שקבע בית המשפט קמא וטען בהקשר זה, כי באם המשיבה הייתה דואגת לקבל ראיות אלו מהבנקים, הרי שלא הייתה כוללת את המערער בכתב האישום, זאת בנוסף לעריכת בדיקות נוספות אשר יכלה לערוך, אשר היו מביאות אותה לכלל מסקנה, כי אין מקום להגיש כתב אישום כנגד המערער, כמפורט בטיעוניו שם.

כאמור, כפי שפורט בהרחבה לעיל, הרי שבפני המשיבה עמד ערב הגשת כתב האישום כנגד המערער מארג ראיות כולל אשר נסמך על אדנים ראייתיים אובייקטיביים שונים ומאובחנים, כאשר אל הראיות האובייקטיביות הצטרפו

ראיות שעלו מתוך העדויות שנשמעו במהלך המשפט ואשר היטו את הכף לחובתו של הנאשם 2 ואשר לאלה הצטרפה גם התרשמותו הבלתי אמצעית של בית המשפט קמא מעדותו של הנאשם 2, כפי שבאה בפניו. בנסיבות אלו, הרי שרק בחינת המארג הראייתי הכולל שהתאפשרה לאחר סיום שמיעת הראיות, הביאה בסופו של יום למסקנה בדבר זיכוי של המערער. נוכח המארג הראייתי הפוזיטיבי שהיה מונח בפני המשיבה בטרם הגשת כתב האישום ואשר נסמך על מספר מקורות ראייתיים שונים ומאובחנים, הרי שאין בראיות מהבנקים ככאלה, כדי לעמוד בפני עצמן וכדי לאיין את ה"יש" הראייתי שהיה קיים ערב הגשת כתב האישום, או כדי להביא לכלל מסקנה, כי נפלה רשלנות רבתי אצל גורמי החקירה, או אצל המשיבה, בהחלטתה להגיש כתב אישום כנגד המערער.

58. בנסיבות אלו ונוכח כל האמור לעיל, הרי שלא מצאתי, כי נפלה שגגה בהחלטת בית המשפט קמא שעה שדחה את בקשת המערער לחיוב המשיבה בפיצויים, עד כי ערכאת הערעור תתערב בה ולפיכך, הייתי מציעה לחבריי לדחות את הערעור.

י' שיטריט, שופטת

אסתר הלמן, שופטת בכירה, אב"ד

מסכימה.

**אסתר הלמן, שופטת בכירה
[אב"ד]**

סאאב דבור, שופט:

מסכים.

ס' דבור, שופט

הוחלט אפוא, פה אחד לדחות את הערעור, כאמור בפסק דינה של השופטת י. שטרית.

המזכירות תמציא העתק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ח סיוון תשע"ו, 04 יולי 2016, בהעדר הצדדים.

ס' דבור, שופט

י' שיטריט, שופטת

**א' הלמן, שופטת בכירה
[אב"ד]**

עמוד 15

